

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden pénteken.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egész évre 8 korona — Fél évre 4 korona.
 Negyed évre 2 korona.
 Egyes szám ára 16 fillér.
 Előfizetések a kiadóhivatalhoz küldendők.

Kiadótulajdonos: Glattstein Adolf.
 Főszerkesztő:
 IFJ. SZÁDER GYULA.
 Szerkesztőség és kiadóhivatal Rákóczi-út 565.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,
 reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz
 intézendők.
 Nyilvántartási közlemények soronként 50 fillér.
 Hirdetések egyezség szerint.

Februári napsugár.

Időnként meg-meg ölei a langyos tavaszi szellő. A nap tüze olvasztja a tél fagyos kérgét és ahogy bennünket, a hosszú tél gubbaszkodóit tüzes csókjával érint: szinte az életkedvnek klorofiljával telők meg. Arcunkra a fázó sápadtság helyett az élet derögő pirja téved. Csodás változás egész bensőnkben. Csak az tudja, a ki megfigyelle, mire képes egy tavaszt sejtető februári napos idő az emberrel! Egészen átalakítja. Ön-bizalom, élelkedv, még fiatalos ábrándok is meglátogatnak tavasz fuvalmára. És milyen csodás varázslat a természet birodalmában: a klorofil nedve füvet, fagyalyát megfesti a tavasz zöldjével, a rügyek megtelnek. Csálóka márciust várják, hogy kipattanjanak. És mi reitgeve gondolunk a csábító februárra, mely csak játsza a tavaszt, megcsal embert, rügyet, minden élni akarót, minden életre támadót, nem, ez a februári napsugár még nem tavasz! S nagyon naivak vagytok kiirt-hatoltan fűzfapoéták s te is ezen poétózással induló cikkítő, — ha ebben a tavaszi fuvalomban már az igazi tavaszt látod.

A minthogy az igazi tavasz még nagyon messze van. Messzebb, mint sejtendők. A természet tavasza csak meg fog érkezni, s ezt várjuk is, a kik szeptember hó óta didergünk a hosszú tél után, — de egy jobb tavaszt, mely véget vet ehnek a kinszevedés bizonytalanságnak, nehéz napoknak, üzlettelenségeknek, nyomorának. — ez a tavasz vajh! — mikor érkezik? . . .

Nem hisszük, hogy a Balkánon rövidesen beállandó csend meghozza ezt a tavaszt. Belső nyomasztó zavarok, külső gazdasági válság, vagyűrői szorítások. Még csak ezután következik a likvidálás. És csak ekkor tudja meg, hogy mit vesztettünk. Kereskedelmi téren már látjuk az inszolvenciákat, száz éves cégek összeomlását, a takarékpénztárnak teljes üzlettelenségét. Ipari téren megdőbvenve halljuk, hogy csak magában a fővárosban harmincezer a munkanélküliek száma. És mikor minden pang, mikor az ország ezer sebtől vérzik. — akkor jön még a nagy humum: a fanatikus pártusa utolsó ágyuja, a lömegesztájk.

Nem látják-e azok, a kik szervezik, a munkaadóknak éppen kapóra jön ez a mun-

kamegszűnletés? Nem látják-e vészes következményeit, hogy százazrek maradnak utána kenyér nélkül? Föltudják-e mérni a szenvedést, a nélkülözésnek minden keservét, mely politikai vakságból és egy hosszú küzdelem minden keserűségéből fakad?

Naiv álmodozós, kik ebben a helyzetben az élet tavaszt várják. Nagyon sok szenvedés, nagyon sok csalódás vár még erre a nemzetre. Valjon kibírjuk-e?

Nincs menekülés belőle másként mint szilárd hittel és munkával.

Azok, a kik nincsenek szerencsésükre a pártiszeretet vasbillincsei között és akaratauk, szabadelhatározásuk az övék, — azok szilárd hittel, nemzetükbe vetett megingathatatlan reménnyel dolgozzanak tovább. Fergeteg készülő tavasz nyílása előtt. Gátra magyarok. A mit balsors, szenvedelem, vakság és gyűlölet fölzdít erre a nagyobb esetekkel is dicsőségesen megküzdött országra, — azt a polgári munkának kell most is elhárítania.

Mert végre is tavasz lesz. El fog oltadni a fagy. És jönnek jobb napok a nemzeti megpróbáltatás nehéz ideje után.

Ebben bizatok magyarok!

◉ ◉ TÁRCZA, ◉ ◉

Krisztus.

Nem féltem én a Krisztust-senkitől,
 Sok hü-hős ellenségétől.
 Akárhogy zug a vihar a sötétben:
 Fülkel a nap a maga idejében . . .
 — Nem féltem én a Krisztust-senkitől!

Örökkévaló itt a szeretet,
 Akárhogy gyűlölködjötek.
 A háborúság, bosszúság előlnek,
 Csak a szeretet marad egyedül meg.
 — Nem féltem én a Krisztust-senkitől!

Örök a megbocsátás, irgalom.
 Az igaz evangéliom!
 Előbb utóbb urrá lesz a szivekben;
 S egygyé tesz édes festívér-szeretelben . . .
 — Nem féltem én a Krisztust-senkitől!

Lehet hogy ez a nap még messze van,
 De megvirrad bizonyosan!
 Dalom a hajnalnak pacsirta szője,
 Csüggeteg sziveknek vigasztalója:
 Ne feltétek a Krisztust-senkitől!

Szabolcska Mihály.

A vihar.

Irta: Ifj. Száder Gyula.

Kelet felől borul az ég. A hold felhők mögé került. Az apró, fényesen ragyogó csillagocskával teleszórt égbolt lassan-lassan teljesen besötétedik. Lomha, feketés-kékes, sötétszürke felhőóriások tolongnak egymás fölé — fenyegetően jósolva a közelgő vihart. Ott a messzeségben egyet cikázott a felhők között, követi ezt egy hatalmas csatanásszerű, aztán hosszasan elhúzódó, hullámos dörgés. Az első.

Most egy langyos szélroham sikamlik végig a habok felett, megintogatja keskeny csolnakunkat; közben egy percre előbukkan a hold, s látható, mint táncra kelnek az ezüstös színben fénylő, meg-megcsillanó habok; mint ágaskodnak a csolnak körül, mintha kéreznéknek, mintha fel akarnának kapaszkodni.

Nem messze a part. Csupán egy két evezőcsapás, s kiköthetünk. Már látom penzióink homályos, sötét körvonalait, — már látom a park himbálódzó, hajlongó hársfáit; — meg-megdülő erdei fenyőt (már ahogy

a szél ringatja őket); látom a penzió kivilágitott ablakait . . .

Sejtelemszerűleg markosabban szorítom meg az evezőket; mélyebbre bocsátom, nagyobbakat szelek a nagy tó vizéből. Ezáltal Zseni (egy elvált asszonyka) — féltékeny behúzódva a csolnak végébe — remegő, és mégis biztos kezekkel kezeli a kormányt.

Egyetlen szó nem hagyja el ajkunk. Mindenikünk tudja kötelességét . . . Most még egyet szelek a habokon . . . Még egyet . . . Aztán még egyet . . . És recessus . . . Az egyik evezőm ketté törött. Az egyik felét elkapták a habok, a másik darabját én vetetem a vízbe. Jobbomba maradt meg még egy . . .

És a következő pillanatban egyet csavarint a könnyű faalkotmányon egy hullám. Elfordul. És visz a szél, — visz . . . visz nyugati irányba . . . talán a pusztulásba.

Zseni zokogva temeti kezébe arcát; ijedti, félhangos, mormoló imába fog.

Az evezőt kiemelem a vízből. Nem vehetem hasznát. Ledobom a lábam alá. Aztán ovatosan odakúszom Zsenihez. Beülök vele a csolnak aljába. Végig simítgatom a sápadt, félig önkívületlen teremtés szőke fejét, abon-

Hirdetések jutányosan közöltetnek e hirlapban.

Heti posta.

Riportok az utcáról.

A kávéház lármás forgatagában hallgatom a zenét, az éde-bús magyar muzsikát, amint a költők mondják, azaz csak hallgatnám, ha a szomszéd asztaltársaságának is hasonló szándékai lennének, de ők diskurálnak, régi vicceket mondanak, a kis gyereket nevelik a kávéházi életre, szóval úgynevezett szórakoznak.

S amint kitekintek a párvilágos ablakon a másik világba, az ablakmélyedésben egy vén cigány lapul meg összehúzódva a hidegtől. Kopott ruháját zúgva nyalja a szél, még az ősz szakállát is megrezgeti, kezét meg vörösrre festi. Bámul be az ablakon, szemét se pislanlja meg, átjárja a zene, melyet a finom kezdő, úri muzsikus játszik a kávéházban. S a jó isten tudja hová gondol . . . a régi időkre-e, mikor ő is ilyen előkelő volt . . . a mostanira-e, mikor a széllel együtt jár koldulni nyomorult alakja? — kabátja alól előhúzza reszeltős keze a repedező hegedőt és ott az utcán, a kávéházi ives kristályablak mögött, a kihalt éjszakai feketé utcán muzsikálni kezd . . . aztán könnycseppeket morzsol szét forradásos arcán.

A rendőr cipeli el.

Valamelyik utcában — nem tudom már melyikben, csak átszaladtam rajja — van egy csillogó játékbolt.

Lovacsák, babák, kis kocsik, képeskönyvek, ólomkatonák sorakoznak a kirakatokban egymás mellett, aztán van egy kis baszoba, igazi butorokkal, asztallal, ágyval, amelyben pihen a nagy bőrtésű, hajás, alvóbabá.

Egy pillanatra megállok. Egy asszony áll mellettem, kopott ruhája, szenvedő arca, bertiinkendős asszony meg egy kis sapadt gyerek, akinek didergett a teste a vékony ruháskában. És ez a gyerek nem a kirakatok

nézte, nem a porcelánbabát, a paprikajancsit nézte, hanem az anyjára vetette két kis csillogó szemét, egy szót sem szóló, de mintha mondta volna — Anyám, édes anyám, miért nem veszel nekem máár egyszer valami játékot, mikor én úgy szeretlek téged? . . .

S az asszony megfogta a kis gyerek kezét, összéb húzta szegényes kendőjét s mintha valami bánata lett volna — sirni kezdett.

Megértette ő is a kis gyerek néma beszédét.

Aztán tovább siettek.

Várom türelimmel, hogy elinduljon a villamokocsi, mert megcsökönyösödött és a világért se mozdulna ki helyéből. A kalauz magyarázza, begyulladt a vezeték, miben aztán mindnyájan megnyugzunk; ha begyulladt, majd ki is gyullad s akkor mehetünk.

Két úr ül velem szemben. — Az egyik frackban van, fehér nyakkendővel, a másik, nem is tudom, de fekete másnival. Beszélgetnek. Az egyik lakodalomba megy, a másik temetésre.

A lakodalmas nagyon türelmetlen, izgatott, ideges, izgó-mozgó pórtéka, szidja a várost, a villamost, az autótaxit, mindent, mindent.

A másik, az öregebb, aki temetni megy, nyugodt, mintha idege se volna, biztatja a lakodalmasat — siessen csak édes öcsém, maga könnyen elkészhet, ritka ma már a lakodalom, nem úgy, mint azelőtt, kiment a divatból. Én ráérek, előbb-utóbb, hiába sietek, odaérek, ha késlekedem is, ha nem is megy a villamos — és kégyelmesen elnyújtja lábait a két embernek szánt ülőhelyen.

Én rábámulok s megborzadom. Nini az emberek mind-mind ez egy emberben. A temetést meg a temetőt kényelemben szeretik megvárni.

Egy öreg őszbécavart hordár szedi fel

a Körúton, egy kocsiról lehullt széndarabkákat s elrejtli a kis szatyrába, melyet az oldalán szorongat.

Jön a rendőr, dühös és csörgeti kardját. A szegény öreg hordár, a divatból kiment hordár reszket, kétségbe van esve és remegő ajakkal panaszozza el, nincs mivel fűtenie, fagyoskodnak, dideregnek ottthon, nincs kezeset, elveszik a fűrgelabu bojok, hát persze nem éghet a kályha s már szívesen visszadná azt a pár darabka szenet, de előkerül a rendőrnótesz, név, hordárszám, lakás, mi a vége? — Iiz vagy húszkorona büntetés, a tulajdonjog megsértése stb. stb.

S a publikum, mely már százsámra nőtt fel, izgatott és sértegeti a rendőrt, tán mégis vernék, ha kard nem volna oldalán, de a hordárt mindenki szánja. A rendőr elsiet, nem lehet tudni nem dühödik-e fel a tömeg még inkább ellene.

Másik eset. A villamos rohan, utjában egy sánta ember, talán süket is és átrohan a testén.

Nyilvánvaló a kocsivezető a gyilkos. S ugyanaz a rendőr, aki az előbb lefogta az öreg hordárt, most a vezetőt tartóztatja le, aki félmes dühében öklével belecsap a rendőr arcába. A rendőr megtántorodik, a közönség pedig, mely néltány perccel még előbb a rendőr ellen fordult, most ugyanennek a rendőrnek segítségére siet s ha a nyugodtabb elemek közbelépésükkel nem csilapitanak a tömeg dühét, meglinchelné a bűnös vezetőt.

Miért panaszkodnak hát az emberek folyton ellenünk utcát járó publikum ellen?

Van ennél igazságosabb és lelkiismeretesebben ítélő-bírósa a világnak.

Kardos István.

Mindazon tisztelt előfizetőinket — kik előfizetési díjaikkal hátralékban vannak — tisztelettel kerjük a előfizetési-díjuk uielőbbi szíves beklldesére.

A „Szécsényi Hírlap” kiadóhivatala.

nét közben ölibe hullott piros szallagos, nagy szélű szalmakalapja s inialatt magamhoz ölelve szá nélkül csókolom ki arcára a pirt, az elszántságot és a reményt, balból a kormányt veszem kézbe . . .

Elmulott a vihar. Elült a szél. A felhősereg szertefoszlott. Csupán pár tenyérnyi sötét folt látszik még az égen; de aztan ezek is eltűnedeznek. Az égbolt teljes pompájával csillog. — ragyog, — tündököl és közben önelégülten mosolyog arcomba a hold.

Vihar volt. Szélvihar. Eső nem . . .

A levegő száraz. A lélegzet fojtó . . .

Csolnakunk lomhán (kimerült tanú az örült iramban?) lassan közelget a part felé. Idegen helyre. Ismeretlen vidékre . . .

És Zseni kedlemre hajtva a széltől őszszekúszált fejét csendesen pibeg. Elaludt az útban.

.. Homokot sírol a csónak. Most megakadt. Karomra vettem Zsenit, s míg pár lépést vízben gázoltam, (olyanba, hogy még a cipőm sem bukott el benne) Kivitettem terhemet a partra. A csolnakot hagytam. Megfeneklett. Helyéből önmagától úgysem mozdulhat ki.

Fenyők voltak közel a parthoz: hegyoldalban. Alatta fű, püha, seiyemes fű. Ide tettem le Zsenit, csendben, óvatosan, hogy aludjék tovább . . . Igen ám! Csakbogy rosszul

számítottam . . . Alig hogy letettem, kinyitla szemét . . .

Mellette térdeltem, az arcát figyeltem, gyönyörködtem benne, csodáltam, — Némán, hangtalan imádtam.

És ő is nézett. És ő sem szóló. És ő is csodált. Tan csodálta lélekjelenlétemet, szótlan közönyös-ségejter, amikor más kétségbeesett volna. Bizton ezen csodálkozott. Bar nem kérdeztem tőle. —

— Hol vagyunk fiam? Kérdi lágyan csengő, édesen zizegő simulékony hangján, ami úgy belevésődik az ember szívébe, agyába, ha hallja, hogy nem jehet elfelelteni tőbe soha.

— Mond fiacskám — hol lehetünk. Kérdezi újra, és rövid ujjas, könnyű nyári ruhájában kicsit felül.

— Nem tudom, angyalom! — Adom a semmit mondó választ és . . . és leheverészek mellé a fűre. — Zseni átkarolja a nyakamat.

— Nem tudom! Magyarázgatok tovább. Nem lehetünk nagyon messze, de közelbe sem. Valahol az erdő szélén. Fenyők alatt.

Kár volt elmenni. Nehézelt kicsit. De úgy félszemmel azért felém mosolyog. Pedig nem akartam. De persze, neked passzió az esteli csolnakázás . . .

— Haragszol?

— Én? . . . Nem. Nem tudok haragudni, mert jó vagy. Mert nagyon . . . nagyon szeretsz . . . Mert hűséges kutyuskám vagy . . . csak néha makrancoskodol.

— Zsenikém! Nézd ezt az éjjelt! Ne beszélj most másról. Élvezd az erdőt, az illatát . . . Mily kellemes. — Mámorit.

Téle szívjuk magunk belőle, de úgy, hogy minél többet veszel magadhoz annál elégedetlenebb vagy, annál kevesebb . . . No nem?

— Én is úgy csináljak?

— Igen. És te is meglátod . . .

— Csakugyan. Te fiú. És tényleg.

Te . . . te nem hypnotizálsz?

— Nem? Zsenikém! Nem! Én mégis!

Ugy-e? Neked is gyönyörű az éjjel.

Ugy-e édes? Téged is megbűvöl az augusztusi éjjel. Sejtelmes. Titokzatos.

Kéjjes . . .

— Igazán . . . Pihegi Zsenikém és bágyadtan, félalomban — miközben elheverés a pázsiton — susogja.

— És ugy-e reggel, ha felébredünk; amikor már egész csendes a tó, amikor az ut is biztató . . . ugy-e akkor beülünk csolnakunkba — s félkézzel elevezel a penziónkba.

— Igen Zsenikém. Félkézzel. Nyugtaltam meg; de ekkor már pilláit elnyomta az álom, lecsukódtak — s elszenderült. —

● ● HIREK ● ●

Casínói estélyek. A helybeli úri kaszinó választmánya állandó vigalimi-bizottságot küldött ki, melynek feladata lesz estélyeket, matinéket rendezni. — Mint értesülünk, az első nagyszabású estély március hó 8-án lesz.

Hangverseny. Budapesti tudósítónk jelenti **Kondor Ernő** a népszerű és igen sok sikert aratott hegedűművész és zeneszerző nemsokára városunkba érkezik, — hogy hangversenyt rendezzen **Csányi Máttyással**, a Népopera karmesterével. A művész szécsényi szereplése mindenestre kedvező hatást fog gyakorolni városunk közönségére, annál is inkább, mert Kondor nemrégiben Berlin egyik legelőkelőbb koncerttermében aratott fenyves sikert s most magyarországi körútjában Szécsényt is felkeresi, hogy egy hangverseny keretében ragyogtassa fenyves teltségét.

Jégünnepély. Korcsolya egyetlünk agilis vezetői e hó 17-én d. u. igen jól sikerült jégünnepélyt rendeztek a korcsolyázás híveinek. A nappali fényű jégpályát egészen ellepték a kipirult arcú korcsolyázók. Vigan, nevelgélve siklottak tova a leányok és ifjak és jókedvükben osztozott a sok néző is, akik a parton hallgatták a cigány lelkesítő nótáit. Az ünnepély sikeréhez tartozik a gyermekverseny is, a mely csak fokozta a derült hangulatot. — A jégünnepélyt este 8 órakor a „Lengyel”-féle vendéglő nagytermében teaestély és táncvigalom követte, ahol a vigmedélyű közönség a késő éjjeli órákig maradt együtt igen kellemes hangulathán.

Esküdtek kisorsolása. A márciusban kezdődő esküdtszéki ciklusra Szécsényből Dr. Horpáczy Jenő, Vecsei Márton és Zubovics Ferenc sorsoltattak ki.

Közyűlés. A „Szécsényi Iparos és Kereskedő Ifjuság Önképző Köre” folyó hó 16-án tartotta — a kör helyiségeben — IX. évi rendes közgyűlését a tagok nagy részvételével. — A közgyűlés tárgysorozatának egyik pontja a kör tisztviselőinek megválasztása volt. A tisztviselők legnagyobb részben megmaradtak.

Művész-est. Lapunk zártakor vetők a következő tudósítást. Folyó hó 23-án (vasárnap) a „Hungária” szálló nagytermében tartja **Kondor Ernő** zeneszerző- és hegedűművész hangversenyt **Csányi Máttyással**, a Népopera karnagyának művészi zongorkíséréte mellett. A műsor minden egyes száma a legújabb magyar nép- és műdalok legkiválóbbja.

Baleset. F. hó 17-én délután könnyűen végzettsé válható baleset érte **Józsa István** népszármósi, ki a Strausz-féle sajtgyárlól a vasúthoz kocsin tejet fuvarozott. Utban szembe jött vele egy gőzeke, melynek zakatolásától **Józsa** lovat meghokrosodtak és a kocsiat az árokba döntötték, **Józsa** azonban oly szerencsétlenül esett le, hogy a súlyos kocsi alá került, hol jobbkarja tövében eltorított. — A súlyosan sérültet be szállították a b-gyarmati „**Mária Valéria**” kórházba.

A vidéki rendőrség állam általa. A hegedűművészteriumban már befejezték a vidéki városok rendőrségének állami kezelésbe való átvételére vonatkozó tanácskozásokat s megállapodtak az államosítási tervnek keresztülvitelére vonatkozólag. A kormány szándéka, hogy e tárgyban még az idei ülés-szakban törvényjavaslatot terjesszen elő a képviselőháznak, hogy lehetőleg már a jövő év elején az államosítás az egész országban megvalósítható legyen. A készülő törvényja-

vaslat szabályozni fogja a rendőrségnek a közigazgatáshoz való viszonyát, valamint gondoskodni fog arról is, hogy mindentől kellő rendőrségi épületek létesüljenek.

A többtermelés kérdéséhez. Egy gazda olvasónk írja hozzánk a következő sorokat: Hogy földünk minél többet teremjen, az a célja ma nagy- és kisgazdának egyaránt. És én a magam tapasztalatát mondom. Mióta szőlőmet állati trágyával és pedig a Budapest Kőhányai Trágyaszáritógyár által forgalomba hozott száritott sertés-trágyával javítottam, remek terméseket érek el. Bárton mondhatom, hogy a száritott kőhányai hizósértés-trágya csodás eredményeket szolgáltat nemcsak kalászos és kapás növényeknél, de nevezetesen a szőlő, dió, gyümölcsösök és konyhakertek termését több mint kétszeresre növeli. A kőhányai száritott hizó sertés-trágya hatása mindig teljesen biztos, kimaradhatatlan, és gazdaságossága abban rejlik, hogy mindaz, amit a növény rögzít az első évben belőle fel nem használt készletként megmarad a földben mintegy elraktározva, hogy azután a következő évben jusson érvényre; ebből magyarítható a száritott sertés-trágyának sokszorosán behibonyosodott előnyös utóhatása.

Figyelmet érdemel azon körülmény is, hogy a kőhányai száritott sertés-trágya a növényt megerősíti és így ellentállóvá teszi mindenféle növényi-belegességekkel szemben, a beérést elősegíti és így éppen a normális érés idejében állani szokott elemi csapások ellen nyújt védelmet. A kőhányai száritott hizósértés-trágya foszforsav, káli és nitrogén tartalmánál fogva teljes trágyázásra alkalmas, de a típusos szervetlen trágya-alkatrészekén kívül tetemes mennyiségű szerves trágyanyagokat is tartalmaz. A trágyát előállító gyár a Budapest Kőhányai Trágyaszáritógyár **Bocsányi, Schietrumpf és Társa**, Budapest, IX. Öllői út 21. 15 éves tapasztalat és a gazdák elismerő levelei alapján a legelőnyösebb terméseredményekről számolhat be és a levelek másodlatát közjegyzőileg hitelesítve kívántra szívesen és ingyen meg is küldi. Tessék ezt a kis füzetet elolvasni és minden kételevé megészni.

A tartalakosok családjal nyomorognak. A háboru elleni gyűlölete a dolgozó osztálynak ugyancsak iródkolt. Most, hogy oly feszültté vált nemrégiben az európai helyzet, mi is kénytelenek voltunk katonai intézkedéseket tenni, Persze a behívottak családjai nem kapnak semmiféle támogatást. A rendőrséget napról-napra ostromolják asszonyok, gyermekek akiknek családfenntartójuk bevonul és most kénytelenek nyomorogni. Cél-szerű volna, ha ideiglenesen a város adna némi segílyt a szorongatottabb család-nak.

CSARNOK

Bucsucsök:

Aranyos Boriska hova lett jókedved?
Arcod rózsák pirja, vidám nevetésed?
Mint beteg madárka, szomorúan halgatsz
Vald meg mi a bajod? mert még bele hallatsz.

„Nem tudom én — néném — hogy mi bajom lehet —
Érzem: hogy jókedvű már sohasem leszek.
Tudja, hogy mátkája vagyok a Pistának
— Akit háboruba vjttek — katonának; —

Hogy bucuczott főlem: sirva ölelt, csókolt
És én nem is tudom mikép történt, hogy volt?
Én is csak csókoltam: — s mióta itt hagyott
Valami nincs rendjén — mindig beteg vagyok”
özv. **Czigány Jánosné.**

Szerkesztésért a kiadó felelős.

108—1913. v. h. sz.

Árverési hirdetés.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. § értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a bgyarmati kir. járásbíró-ság 1912. évi Sp. II. 362/5 szám alatt kelt végrehajtást rendelő végzése következtében **Dr. Grünbaum Aladár**, bgyarmati ügyvéd által képviselt **Balassagyarmati Kereskedelmi r. t. javára 632 kor, 59 fillér s jár. erejéig 1913. évi február hó 3-án foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 3604 kor, 60 fillérre becsült következő ingóságok u. m.: pálinka, hordók, rum, bor, ecet, pezsgő, cognac, spirilusz, lekvár, üzlet és raktár berendezés nyilvános árverésen eladatnak.**

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíró-ság 1913-ik évi V. 46/2 számú végzése folytán 632 kor, 59 fill. tőkekövetelés, ennek illetve eddig összesen 111 koronában bírólalag már megállapított költségek és 2 kor, 80 fill. árverés kiützési díj erejéig Szécsényben leendő megjárására 1913. évi február hó 28-ik napjának délelőtti 9 órája határidővel kiütetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107 és 108 §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. § értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Szécsény 1913. február 18-án.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

963—1912. végrl. sz.

Árverési hirdetés.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a balassagyarmati kir. járásbíró-ság 1912. évi 101/62 számú végzése következtében **Dr. Essösy Béla** szécsényi ügyvéd által képviselt 135 kor. s jár. erejéig 1912. évi november hó 25-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 800 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: 2 darab verestarka ökor nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíró-ság 1912-ik évi V. 441/1 számú végzése folytán 135 kor. tőkekövetelés, ennek 1912. évi augusztus hó 29. napjától járó 6 százalék kamatai 1/3 százalék váltódíj és eddig összesen 35 kor, 65 fillérben bírólalag már megállapított költségek, és 2 kor, 40. fill. árverés kiützési díj erejéig Pusztatércsén leendő megtartására 1913. évi február hó 26-ik napjának délutáni 2 órája határidővel kiütetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Szécsény, 1913. évi február hó 12-én.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

Hirdetmény.

Rárósmutyad vas- és szénsavas fürdőre

1913. évi május hó 10-től szeptember hó 10-ig

vendéglős kerestetik

élelem és ital kimérésére bérbe vagy percentre.

Ajánlatok; Svaroz Soma Nógrád-Szakal, intézendők.

Hirdetések jutányosan közöltetnek e hirlapban.

SCHLESINGER A. FIA

FINOM ÚRI-SZABÓSÁGA
ÚRI- ÉS NŐI-DIVATÁRU KERESKEDÉSE
ÉS TEMETKEZÉSI VÁLLALATA.
SZÉCSÉNYBEN.

Dús választéku raktárt tart:
érc- és fakoporsókból,
gyászkoszorúkból és az
összes temetkezési cikkekből.

Izléses munkáért többszörösen kiíntetve.

ULIP ISTVÁN

élővirág terme
LOSONCZ,

RÁKÓCZI-UT.

TELEFON 123.

Megrendelések: élővirágokban
Glattstein Adolfnál, Szécsényben
24 órán belül szállítanak.

Huszár Mihály

nógrádmegye legnagyobb
ruhafestő, vegyítisztító- és gőzmosó intézete

LOSONCZ, Kossuth Lajos-utca 10.

Vidéki megbízások pontosan eszközöltenek.

Gyász esetben ruhák 48 óra alatt
festetnek feketére.

Belsőrendű munka, gyors- és pontos kiszolgálás

Bérbeadó ház.

Szécsényben, a Rákóczi-úton
levő Donner Henrik-féle ház-
ban egy három szobás lakás
minden mellék-helyiségekkel
bérbeadó, esetleg az egész ház
örök áron eladó.

Értekezni lehet:

Schlesinger A. Fia cégnél.

Készít minden a könyvnyomdászati szakmába vágó munkákat modern- és szakszerű kivitelben, jutányos árak mellett.

Glattstein Adolf

könyvnyomdájára, könyv- és papírkereskedésre
A „Szécsényi Hirlap” kiadóhivatala.
M. kir. dobány- és szivararudára.

SZÉCSÉNY, (Nógrádmegye.)

Raktáron tart: mindennemű levél-
papirokat, üzleti könyveket, író-
és rajz eszközöket. Képes levelező
lapokból nagy választék.